

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

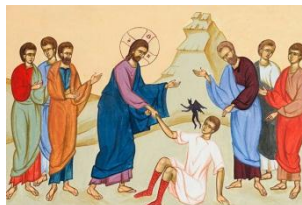
(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica a X-a după Rusalii

Credința, rugăciunea și postul alungă demonii

Căci mi se pare că Dumnezeu, pe noi, apostolii, ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă ne-am făcut priveliște lumii și îngerilor și oamenilor. Noi suntem nebuni pentru Hristos; voi însă înțelepți întru Hristos. Noi suntem slabi; voi însă sunteți tari. Voi sunteți întru slavă, iar noi suntem întru necinste! Până în ceasul de acum flămânzim și însetăm; suntem goi și suntem palmuiți și pribegim, și ne ostenim, lucrând cu mâinile noastre. Ocărăți fiind, binecuvântăm. Prigoniți fiind, răbdăm. Huliți fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor, până astăzi. Nu ca să vă rușinez vă scriu acestea, ci ca să vă dojenesc, ca pe niște copii ai mei iubiți. Căci de ați avea zeci de mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelia în Iisus Hristos. Deci, vă rog, să-mi fiți mie următori, precum și eu lui Hristos.

I Corinteni IV, 9-16

Sfânta Evanghelia din Duminica a X-a după Rusalii ne prezintă vindecarea unui lunatic sau epileptic, a unui copil care nu-și mai putea da seama de ceea ce face, unde merge sau ce se întâmplă cu el. Copilul lunatic din Evanghelia de astăzi este un om care adesea își pierde controlul, "adesea cade în foc și adesea în apă" - se spune în Evanghelia. Multa pătimire a fiului devine îngrijorare și suferință permanentă pentru tatăl său, care, cu durere în suflet și multă smerenie, aduce pe fiul său bolnav la Iisus, îngenunchează înaintea Lui și îi cere ca să-l vindece, întrucât ucenicii Lui n-au reușit să scoată demonul din copilul lunatic sau epileptic. Evanghelia ne arată faptul că, deși Mântuitorul Iisus Hristos muștră necredința poporului și puțină credință a ucenicilor Săi, totuși are multă milă sau compasiune față de copilul lunatic sau epileptic care se afla în suferință.

Evanghelia la Duminica a X-a după Rusalii

Și mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de El un om, căzându-I în genunchi,

Și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor. Și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!

Matei XVII, 14-23

Valoarea neprețuită a rugăciunii pentru alții. În primul rând, vedem că acest copil este vindecat de Iisus nu la cererea sa personală, întrucât el nu mai era în stare să exprime verbal suferința sa și nici nu era în stare să ceară ajutor pentru sine, ci tatăl lui se roagă Mântuitorului Iisus Hristos pentru vindecarea sa. Înțelegem așadar cât de folositoare este rugăciunea altora pentru noi, când noi nu ne mai putem ruga sau nu știm să ne rugăm cum trebuie pentru noi înșine.

În al doilea rând, vedem că acest tată îndurerat, care trăia el însuși suferința fiului său bolnav, încercase deja pe lângă ucenicii Mântuitorului să obțină vindecarea fiului său, dar a constatat cu întristare că ei nu pot să-l vindece. De aceea a venit la Iisus ca să-I ceară vindecarea fiului său. Mântuitorul arată din ce cauză ucenicii Săi n-au reușit să-l vindece pe copil, și anume puțină sau insuficienta lor credință. Desigur, ucenicii aveau o anumită credință, dar ea nu era suficient de puternică, nu era suficient de fierbinte, încât demonul care chinuia pe copilul lunatic să se teamă de cuvântul ucenicilor lui Iisus și să-l elibereze pe copilul posedat. Din citirea Evangheliei se constată că Mântuitorul Iisus Hristos este oarecum supărat din cauza stării spirituale negative a oamenilor care se adunaseră în jurul Său: "O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi?" (Matei 17, 17). Această muștrare sau acest reproș arată

nemulțumirea Mântuitorului Iisus Hristos când constată necredința oamenilor sau puțină lor credință, chiar și atunci când ei trec prin încercări dificile.

Pentru că îi iubește, Mântuitorul îi mustră pe oameni spre îndreptarea lor spirituală. Foarte adesea, încercările care apar în viața noastră, cum ar fi boala sau necazurile, sunt permise de Dumnezeu mai ales pentru a ne trezi din indiferență, din superficialitate spirituală, spre a dobândi o credință mai puternică, mai fierbinte, mai vie. Chiar și când mustră pe cineva dintre oameni, Mântuitorul îl iubește, încât mustrarea Sa este iubire care responsabilizează pe om, care trezește spiritual pe cel indiferent și insensibil. Deși este supărat pe oamenii necredincioși, Hristos Domnul ajută totuși pe cei suferinzi. De aceea, îndată zice, referitor la copilul lunatic: "Aduceți-l aici la Mine" (Matei 17, 17). Apoi Mântuitorul Iisus Hristos a certat demonul care se afla în copilul lunatic, iar demonul a ieșit îndată din copil, pentru că nu mai putea să stăpânească peste el după ce a fost alungat de Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Iubitorul de oameni, Domnul și Judecătorul puterilor netrupești.

Evanghelia ne relatează că sârmanul copil lunatic s-a vindecat "din ceasul acela", deci nu după o anumită vreme, ci în clipa în care Mântuitorul Iisus Hristos a certat demonul și l-a alungat din copil. Ucenicii lui Iisus, văzând această vindecare minunată pe care El a săvârșit-o, iar ei n-au putut să o facă, L-au întrebat zicând: De ce noi n-am putut scoate demonul acesta din copilul lunatic? (cf. Matei 17, 19), iar Mântuitorul le-a răspuns: "din pricina necredinței voastre", sau în altă traducere: "pentru puțină voastră credință" (Matei 17, 20). Apoi a mai adăugat ceva, și anume că "acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post". Iisus spune ucenicilor Săi că nu au putut scoate demonul din copilul lunatic sau epileptic întrucât au puțină sau slabă credință. Ucenicii aveau puțină credință și pentru că nu primiseră încă plinătatea Duhului Sfânt. La Cincizecime însă, Duhul Sfânt pogoară peste ei, iar ei devin plini de puterea sau de harul lui Dumnezeu. Astfel, prin vindecările lor ulterioare, ucenicii lui Iisus arată că s-au întărit mult în credință și au primit puterea Duhului Sfânt, singura putere care alungă duhurile rele. Prin urmare, Evanghelia de astăzi ne învață că totdeauna credința trebuie cultivată, întărită și aprofundată, prin rugăciune și post, astfel încât credința să nu rămână o simplă convingere intelectuală, ci să devină legătură vie a omului cu Dumnezeu Cel nevăzut, Care prin harul Său este foarte aproape de om când acesta Îi cere ajutorul.

Totodată, aflăm din cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos că există mai multe feluri de demoni, unii fiind mai răi și mai violenți decât alții, iar neamul de demoni chinător de oameni nu iese din om decât numai cu rugăciune și post. De ce, oare, Mântuitorul face precizarea aceasta, și anume că pentru vindecare este nevoie de credință, rugăciune și post? Pentru că numai când avem credință puternică, rugăciune stăruitoare și postire jertfelnică, adică dăruire totală a noastră lui

Dumnezeu, atunci și El Se dăruiește nouă deplin, adică primim în noi prezența sfințeniei Sale și puterea harului Său. Însă, dacă omul nu are credință puternică în Dumnezeu, el este ispitit să creadă că demonii nu pot fi biruiți, că boala nu poate fi vindecată, că totul este fatalitate nefastă, fără nici o posibilitate de schimbare în bine a unei situații rele.

Demonii se tem numai de dumnezeiescul har prezent în om. Deci, pe de o parte, Mântuitorul vede puțină credință în mulțimea de oameni, iar pe de altă parte, vede multă suferință în cei bolnavi aduși la El. Totuși, multa suferință a omului diminuează când crește credința lui și speranța de-a primi vindecare. Astfel, când avem credință puternică în Dumnezeu, nu mai suntem singuri, bazându-ne doar pe propriile noastre puteri, ci suntem împreună cu Dumnezeu, Care prin harul Său este prezent în noi. Iar harul Lui în noi se intensifică prin credință puternică, prin rugăciune stăruitoare și postire jertfelnică. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu se schimbă situații care păreau neschimbabile și se vindecă boli care păreau incurabile. Cu cât ne rugăm mai mult lui Dumnezeu, cu atât mărturisim mai mult că Dumnezeu este prezent în viața noastră, că este atent sau sensibil la bucuriile și la suferințele noastre, că este Tatăl nostru Cel ceresc. Cu cât un copil se apropie mai mult de tatăl său și îi cere ceea ce are nevoie, cu atât arată că tatăl lui este prezent, iubitor, ajutător și luminător al vieții sale. Numai prin rugăciune și post pot fi demonii alungați, pentru că ei se tem numai de prezența lui Dumnezeu în om, întrucât iubirea și sfințenia lui Dumnezeu contrastează mult cu răutatea și întunericul duhurilor necurate. Iată de ce este necesar să înmulțim și să cultivăm rugăciunea noastră, ca ea să devină, dintr-o rugăciune adesea formală și superficială, o rugăciune fierbinte și stăruitoare, care încălzește inima, luminează mintea și pacifică simțirile prin harul lui Dumnezeu primit în rugăciune. De asemenea, trebuie să postim mai ales hrănindu-ne în primul rând cu prezența iubitoare a lui Hristos prin citirea Sfintei Scripturi, a Scrierilor și Vieților Sfinților, prin împărtășirea cu Sfintele Taine și prin săvârșirea faptelor bune. Dacă postim de bucate materiale și nu ne hrănim mai intens cu hrană spirituală, postul nostru nu este roditor de virtuți spirituale, iar dacă postim și nu facem milostenie spirituală sau materială, postul este incomplet. Dar rugăciunea unită cu postul deplin poartă tainic în ea puterea Crucii și bucuria Învierii lui Hristos, întrucât postul adevărat este o dăruire de sine liberă lui Dumnezeu, o jertfă sau ofrandă duhovnicească adusă Lui. La rândul Său, Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Se dăruiește celor rugători și postitori, adică le răspunde cu iubirea Lui jertfelnică, pentru că El i-a iubit pe oameni mai întâi și S-a dăruit pe Sine pentru viața lumii prin Răstignirea și Învierea Sa. Când Iisus Mântuitorul aude că ucenicii Săi nu l-au putut vindeca pe copilul lunatic sau epileptic, El constată mai întâi necredința mulțimilor de oameni care au pierdut simțul compasiunii și al comuniunii, așteptând adesea minuni spectaculoase, oarecum magice și exterioare, care le fascinează privirea, dar nu le schimbă

Rețeta de mântuire a părintelui Paisie pentru toți cei osteniți și împovărați

trăirea, care îi fac mai curioși, dar nu mai credincioși. Așadar, Mântuitorul cere oamenilor credință vie, pentru că El voiește ca, la vindecările pe care le săvârșește din iubirea Sa milostivă pentru însănătoșirea bolnavilor, cei ce se află în jurul bolnavilor să nu fie pasivi, ci receptivi, să nu fie spectatori, ci rugători, având credință puternică și iubire milostivă față de cei care se află în suferință și caută vindecarea. Chiar și în timpul nostru sunt unii oameni posedați de duhuri rele, oameni care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși. Prin urmare, este nevoie ca părinții acestora sau cei din jurul lor să fie credincioși și rugători, milostivi și solidari. În acest sens, fericit este omul care are părinți, frați și prieteni credincioși și rugători. Aceștia se vor ruga pentru el în ziua necazului său, când, bolnav fiind, el nu mai poate să se roage suficient pentru sine însuși.

Biserica se roagă și lucrează pentru vindecarea sufletească și trupească a oamenilor. Foarte adesea, există mulți oameni care au nevoie și de rugăciunea altora pentru ei. De aceea, Biserica se roagă pentru bolnavi, pentru cei robiți, pentru tot sufletul necăjit și întristat. Iar la rugăciunea Bisericii se adaugă și unele instituții medicale în care știința și credința se unesc și se completează, rugăciunea și priceperea medicală se împletesc, pentru că harul rugăciunii poate lumina și ajuta, inspira și întări în lucrarea sa pe medicul credincios care devine mâna vindecătoare a lui Hristos, "Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre", alinând suferința bolnavului când acesta cere ajutorul lui Dumnezeu. În privința aceasta, Biserica a învățat din multele vindecări minunate pe care Hristos - Capul Bisericii, le-a săvârșit în lume, că ea, Biserica, fiind trupul tainic al lui Hristos, are menirea să vindece bolile și neputințele sufletești și trupești ale oamenilor. De aceea, pe lângă lucrarea ei liturgică pentru bolnavi săvârșită prin Taina Sfântului Maslu sau Ungerea bolnavilor, rugăciunile de alungare a demonilor, pentru cei robiți de duhuri rele, Biserica a dezvoltat și o lucrare social-filantropică pentru bolnavi, înființând instituții pentru îngrijirea bolnavilor. Astfel, ea a organizat bolnițe, leprozerii, farmacii, cabinete medicale, centre medicale și spitale proprii pentru ca puterea vindecătoare a Mântuitorului să se arate ca lucrare a iubirii Sale milostive în lume. Cu toate că a muștrătat pe contemporanii Săi pentru necredința lor, Mântuitorul nu a diminuat însă cu nimic iubirea Lui milostivă pentru cei bolnavi. Ca atare, și noi, creștinii, trebuie să devenim cât mai des "mâinile iubirii lui Hristos", care alină suferința celor bolnavi, pentru a arăta iubirea lui Hristos lucrătoare în lume.

Să ne rugăm, așadar, Mântuitorului Iisus Hristos, "Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre", să ne dăruiască credință puternică, rugăciune stăruitoare și iubire milostivă, pentru a alina suferința celor bolnavi, spre slava lui Dumnezeu și bucuria acestora. Amin! Lui!"

† DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

sursa www.ziarullumina.ro Arhivă2011

Schimbați-vă viața, descoperiți sensul vieții, câștigați timpul pe care l-ați pierdut în călătoria voastră de până acum pe acest pământ. Limitați-vă nevoile materiale pentru că acestea creează poveri înfricoșătoare și neliniști. Nu râvniți la oamenii care au bani, confort, slavă și putere, ci la cei care trăiesc în virtute, înțelepciune și dreaptă credință.

Nu cereți de la Dumnezeu lucruri care întăresc numai trupul, ci cereți, în primul rând, ceea ce este bun și folositor pentru suflet.

Schimbați-vă viața, descoperiți sensul vieții, câștigați timpul pe care l-ați pierdut în călătoria voastră de până acum pe acest pământ.

Nu vă încredeți în cugetul oamenilor lumesci.

Vindecați-vă de bolile care domină în viața oamenilor care nu au învățat să postească, să se înfrâneze, să se roage și să nădăjduiască.

Nu deznădăjduiți, Dumnezeu este pretutindeni și îl iubește pe om.

Tăiați orice relație cu răul, trăiți liber, în acord cu voia lui Dumnezeu.

Arătați-vă credința și prin faptele dragostei față de aproapele.

Hotărâți-vă, ce vreți mai mult: să plăceți lumii sau să vă întoarceți lângă Dumnezeu.

Aproape toate problemele încep de la gură (de la felul în care vorbești, adică) și de asemenea de la cât de mult depinzi de patimile tale.

Să o iubești pe soția ta mai mult decât pe tine însuși. Cu faptele, nu cu vorbele. Și să nu-i vorbești niciodată urât, fiindcă de fiecare dată limba ucide și distruge dragostea. De asemenea, să luați aminte că unii părinți îi răsfață pe copiii lor și le fac toate voile.

Și când răsfeți prea mult pe copil, devine egoist și o va lua pe o cale strâmbă. Mulți părinți au grijă să dea copiilor lor mai mult lucruri materiale. Aceasta este o greșală. Trupul are multe poftes materiale, dar viața scurtă. Sufletul are veșnicie: alt drum, altă călătorie. Sufletul nu sfârșește în pământ, ci la Dumnezeu. Astăzi toți se ocupă de trup, iar nu de nevoile sufletului lor.

- Și care sunt nevoile sufletului, părinte?

- Iată, cum să-ți zic? Nevoile sufletului sunt felurite. Și bucuriile sufletului sunt altele decât cele ale trupului. Trupul ușor îl mulțumești, sufletul nu. Dacă ai bani și te duci într-un magazin mare, trupul este mulțumit. Dar ce poți să găsești pentru sufletul tău într-unul din magazinele acelea mari, cum le zice, supermarketuri, da. Sufletul are nevoie de alte lucruri. Sufletul are nevoie de pace, liniște, comunicare cu Dumnezeu. Pentru a se întreține trupul, este nevoie de bani și de pâinea cea de toate zilele, dar sufletul, pentru a se întreține, are nevoie de talanți dumnezeiești: pâinea cea cerească. Sursa: www.doxologia.ro

Ziua limbii naționale

Pe 31 august am fost iarăși în sărbătoare, dar una culturală. Începând din acest an, ultima zi din august va fi dedicată cinstirii limbii române, care astăzi este una dintre cele 23 de limbi oficiale ale Uniunii Europene. Poate unii se vor întreba: de ce am avea nevoie de o astfel de zi? Avem trebuință de o astfel de sărbătoare a limbii românești, o adevărată comoară, după cum a numit-o preotul Alexie Mateevici, pentru a ne promova cu mai multă grijă valorile care ne leagă, pentru că prin limbă ne păstrăm cultura, credința, tradiția și istoria poporului nostru.

Suntem la sfârșitul lui gustar. Sărbătorile lunii august au avut pentru noi, românii, înțelesuri duhovnicești profunde: praznicul Schimbării la Față, ne-a încredințat că și noi vom vedea slava dumnezeirii în măsura în care vom putea imita pe cât ne este posibil viața Preacuratei Fecioare Maria, trudind ca sufletele noastre să fie și „maică și fecioară” după spusele Sfântului Maxim Mărturisitorul. „Maică”, adică să-l naștem pe Hristos duhovnicește, prin virtuți, iar „fecioară”, adică să rămânem fideli lui Hristos și învățăturii Sale. Praznicul Adormirii Maicii Domnului ne-a arătat încă o dată că destinația finală a vieții noastre nu este mormântul, ci Împărăția lui Dumnezeu, acolo unde trupul preacurat al Sfintei Maici a fost ridicat întru slava Preasfintei Treimi de către Preaiubitul ei Fiu. Sfinții nemțeni, apoi mărturisitorii Brâncoveni, proslăviți tot în august sunt un memorial viu al prezenței și lucrării Duhului Sfânt pe pământ românesc, confirmându-ne încă o dată că poporul român are vocație cerească. Ziua în care ne-am amintit de martiriul Sfântului Ioan Botezătorul ne-a încredințat că Înaintemergătorul Domnului a iubit mai mult Adevărul decât propria-i viață pământească.

Spun că ne trebuie mai multă grijă deoarece în ultimul timp, se pare, că neglijăm tot mai mult „limba vechilor cazanii”. Pe zi ce trece o schimonosim cu multe vorbe de împrumut. Ba, unii se pare că pot gândi mai

bine în altă limbă decât în cea a mamei. O fi bine că suntem așa deschiși în a ne împeștrii limba strămoșilor? Unii vor zice că da, alții, probabil, mai conservatori, vor spune un hotărât nu. Dacă e să ne gândim care ar fi sursa principală a împrumuturilor din limba noastră, fără îndoială că cele mai multe noutăți vin din sfera tehnicii, mai ales computerul IT, internet, dar și din zona unor activități cotidiene. Împrumutul de cuvinte străine are, în diverse perioade, motivații diferite, de aceea specialiștii le consideră necesare, dar sunt și adopții inutile, care urătesc limba, fac dificilă comunicarea și conduc la împeștrire a limbii, având consecințe grave pentru viitor. În bună parte tinerii, mai familiarizați cu engleza, utilizează expresii, devenind chiar „indispensabile” pentru unii. Ca de exemplu: shop, fan, killer, hacker, hello, hi, bye-bye, OK, wow! (uau! exprimând surpriza, admirația). S-a generalizat o serie de termeni ca second hand (la mâna a doua), show, week-end, business, bodyguard, laptop, casting, job ș.a. Nu au ezitat să se modernizeze prin anglicisme nici cei din domeniul comerțului: denumiri ca grill, market, shopping, car wash, game-club pot fi văzute pretutindeni, deși pentru toate există cuvinte românești. Din snobism se folosesc expresii chiar forțate din alte limbi, ca și când limba românească a devenit dintr-o dată prea săracă să redea cât mai fidel preocupările, aspirațiile unora. Astăzi nu mai spunem pregătire, instruire profesională, ci training; în loc de seminar, atelier de lucru ne e mai ușor să zicem workshop; frizerul a fost înlocuit cu hair – stylistul. Oare este bine că acceptăm cu așa ușurință cuvinte ca noi, care să înlocuiască pe cele românești? Se pare că da! Sunt însă țări în care acest proces a fost și este controlat prin legi care nu îngăduie colorarea graiului. De exemplu în Franța sunt impuse interdicții la împrumutul din engleză, iar în Ungaria și China, sunt propuse soluții pentru înlocuirea împrumutului lingvistic.

Să cugetăm, așadar, la acest fenomen și să nu uităm de spusele lui Nichita Stănescu, care a gândit și scris atât de frumos într-o română curată: „A vorbi despre limba în care gândești, este ca o sărbătoare. Limba română este patria mea”. *arhim. Mihail Daniliuc Sursa: www.doxologia.ro*

Să ne rugăm pentru cei dragi nouă

Haideți să facem chiar în seara asta vreo sută de fapte bune. Să luăm în minte, pe rând, o sută de persoane care ne sunt dragi - cei mai avansați puteți să-i alegeți pe cei ce vă fac rău sau nu vă iubesc, adică pe vrăjmași - și să spunem pentru fiecare: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-l pe cutare!”. Să ne rugăm pentru cei dragi nouă. Noi, cei care am pus început pocăinței, suntem, oricât am fi de răi încă, și oameni buni, pentru că ne dorim să facem binele, să

facem fapte bune. Dar se întâmplă să nu fim conștienți ce faptă bună și cât e de folositor să ne rugăm pentru cineva.

Haideți să facem chiar în seara asta vreo sută de fapte bune. Să luăm în minte, pe rând, o sută de persoane care ne sunt dragi - cei mai avansați puteți să-i alegeți pe cei ce vă fac rău sau nu vă iubesc, adică pe vrăjmași - și să spunem pentru fiecare: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-l pe cutare!”. Și la sfârșit să spunem: „Doamne, miluiește-mă și pe mine păcătosul (păcătoasa)!” și vom avea pace și bucurie în duhul nostru.

Revin la ocazia pe care ne-o oferă lucrul mărunț al vieții noastre de zi cu zi de a ne întâlni, prin el, cu Dumnezeu. (Să devenim conștienți că El, Dumnezeu Omul, Mântuitorul nostru ne cheamă la această întâlnire când ne spune: „Fără Mine nu puteți face nimic!”. Acest nimic înseamnă chiar nimic pentru că puterea pe care o avem în noi este de la Dumnezeu și Dumnezeu a dat-o „pe mâna noastră” și El ne dă libertatea să o folosim. Și când fac ceva rău, tot cu această putere fac. Dacă Dumnezeu nu ar îngădui - El nu vrea să fac răul pe care îl fac, clar îngăduie, în virtutea tainei libertății - să fac fapta rea pe care o fac, El mi-ar lua viața în clipa aceea și nu aș mai face...

Dacă înțeleg asta mă cutremur: în tot ce am făcut astăzi, fără să-mi dau seama, am folosit puterea lui Dumnezeu! Și tot ce am făcut rău a fost răstignire pentru El pentru că am făcut, cu puterea Lui, ceva ce El nu voia să fac. Asta înseamnă că-L răstignim cu faptele noastre rele: folosim viața pe care ne-a dat-o și în care ne ține, împotriva Lui. Conștientizând asta vom fi mai motivați să punem toate gândurile și toate faptele noastre înaintea lui Dumnezeu. Nu va fi ușor, avem nevoie să ne străduim pentru asta, dar vom vedea încă de la primii pași că merită. (*Monahia Siluana Vlad, Deschide cerul cu lucrul mărunț, Editura Doxologia, 2013, p. 28*) www.doxologia.ro

Copiii la biserică: cât, cum și în ce condiții?

Copiii de până în câțiva anișori sunt o adevărată provocare în biserică. Nu prea e chip să-i ții sobri și liniștiți într-un loc, chiar dacă în Sfântul Altar se desfășoară cel mai important eveniment de care și îngerii se minunează că e chemat omul să-l lucreze. Ce să le ceri? Sunt copiii, e normal să nu aibă răbdare, e normal să vrea să facă ceea ce știi ei cel mai bine să facă - să se joace.

Mai gălăgioși ori mai liniștiți, mai plângăcioși ori mai veseli, mai statici ori mai jucăuși, prezența copiilor ne atrage atenția și nouă, adulților de pe lângă ei. Nu are cum să nu te sensibilizeze un zâmbet de bebeluș. Nu are cum să nu te facă atent un scâncet. Acestea sunt chiar

”armele” lor de bază. În același timp, la Sfânta Liturghie suntem chemați ”să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte”. Suntem chemați ”sus să avem inimile”. Unde ți se mai duce inima când chiar în fața ta se desfășoară o criză de personalitate a unui pici de doi ani? La judecarea mămicii care ”nu știe să-și educe copilul”? La îngăduința față de criză, dar, pe de altă parte la ideea că ”totuși, trebuie să aibă o problemă mama asta dacă nu se gândește să-l scoată afară când îl vede că face gălăgie, nu vede cum deranjează?!” Sau poate chiar la încercarea de a potoli copilul cu o atitudine responsabilă, de apărător al buneii desfășurări a slujbei.

Pe de altă parte, nu poate să nu-ți joace înaintea ochilor scena în care ucenicii căutau să facă ordine, îndepărtând copiii aduși de mamele evlavioase în jurul Mântuitorului pentru a fi atinși de către Acesta, iar El le întoarce cu blândețe ”Lăsați copiii să vină la mine și nu-i opriți (că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor)” (Lc. 18, 16, Mt. 19, 14). Și cu gândul la asta, atins de ceva vinovăție, îți îngheață poate în aer gândul și gestul de îndepărtare a micului năzdrăvan.

Să ieși cu copilul afară din biserică?

M-am gândit destul de mult la situația aceasta pentru că la noi în biserică sunt foarte mulți copii. Mămicile se întrebă dacă să iasă ori nu afară când aceștia devin neliniștiți. În fond, cu ce sunt mai prejos copiii decât noi, adulții, atât de mult încât ei să nu beneficieze de harul slujbei care se ține în biserică? Apoi, „cum să-i deprinzi cu statul la biserică dacă nu-i aduci în biserică?”, se întrebă mămicile pe bună dreptate? Cum să nu se sperie dacă sunt înconjurați de priviri cel puțin dezaprobatore, dacă nu chiar de gesturi mai lipsite de răbdare? De multe ori mi-am pus întrebări de genul: ”Doamne, care e chemarea noastră, ca și creștin-ortodocși, în această situație?”; ”Cum să ne păstrăm atenția la cuvintele slujbei când avem în față așa copii minunați?”; ”Cum arată dragostea și îngăduința față de ei și față de mămicile lor?”; ”Ce înseamnă a fi o familie, un trup, în cazul slujbei?”.

Și mi-a venit gândul că noi, ca oameni, privim lucrurile din perspectiva noastră, destul de limitată și restrictivă uneori. Că de multe ori judecăm și pornim cu judecată la a face ordine în viața noastră (mă port într-un anume fel ca să nu fiu ca ”celălalt” care... nu e atent, iubitor, deschis, înțelegător). Dar dacă m-aș pune cu adevărat în locul celui care și așa are greutăți la a se concentra la slujbă, rătăcindu-și prea ușor atenția printre propriile griji? Ce ar face o mamă care se gândește și la aproapele, cu care este tot una - doar ne împărtășim din același Potir, nu-i așa?!? Să se gândească la aproapele, nu doar la slăbiciunile și păcatele lui (”Ce fel de creștin o fi ăsta, că nu mă îngăduie să ascult chemarea lui Hristos?”). ”Iată: aproapele meu, prietenul meu, fratele meu, a venit să participe la Sfânta Liturghie. Care e datoria mea ca și creștin? Să-l odihnesc, sau să mă impun, să-mi impun, cu Scriptura în mână, dreptul de a nu fi atent nici eu la

slujbă, de a nu fi atent nici celălalt? Doar mi-am adus copilul la chemarea lui Hristos, nu?” Aceasta este o întrebare extremă. Nu cred că o pune vreo mamă în mod conștient. Mamele sunt în general preocupate și încurcate pentru că nu știu cum să facă să nu deranjeze. Dorința lor sinceră e să-și aducă pruncul la Izvorul Vieții, să-l adape din Acesta. Este dorința firească a mamei de a-i oferi cel mai bun lucru posibil copilului său.

”Și punându-și mâinile peste ei, S-a dus de acolo”

Și atunci? Unde este măsura dragostei? Un posibil gând ar fi acela de a reciti cu atenție pasajele scripturistice la care se face apel în insistența de a sta cu copilul în biserică chiar și atunci când acesta dă semne de vizibil disconfort – pentru el sau pentru cei din jur: ”Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzând, îi certau. Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia.” (Lc. 18, 15-16) ”Atunci I s-au adus copiii, ca să-și pună mâinile peste ei și să Se roage; dar ucenicii îi certau. Iar Iisus a zis: Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este împărăția cerurilor. Și punându-și mâinile peste ei, S-a dus de acolo” (Mt 19, 13-15).

Am pus aceste versete pentru a vă invita să meditați asupra lor. Atât cei lipsiți de răbdare față de copii, cât și cei care aduc copiii la biserică. Să răspundem mai întâi la o întrebare: Care era gândul cu care erau aduși copiii la Mântuitorul? După cum vedem, atât Matei, cât și Luca, spun că o făceau ca să Se atingă de ei și să Se roage (să le dea binecuvântare, am spune noi în zilele noastre). Sfântul Apostol Matei spune chiar ce a făcut Mântuitorul imediat ce Și-a pus mâinile pe ei: ”S-a dus de acolo”. Cum vedem, nu a început să le predice copiilor. De ce oare? Poate și pentru că Mântuitorul știa că cei mici n-au atâta nevoie de cuvânt ca cei mari și învârtoșați la inimă (nu degeaba ne-a îndemnat să fim ca ei). Că prezența și binecuvântarea Lui le e de ajuns, ajung direct unde trebuie și de unde nu se mai ia: în inima curată și deschisă.

Dar noi ce facem? Ne punem nu doar în locul celorlalți (ar trebui să fie mai îngăduitori), ne punem și în locul copilului (și privim în mod cantitativ: să stea cât mai mult timp, ca ”să primească” cât mai multă cantitate de binecuvântare a Domnului) - uitând că oricât de mic ar fi copilul, Domnul are relația Lui personală cu el și că uneori primul suspin de nerăbdare sau primul chicot poate fi semn că ”s-a umplut” de har și acum poate merge la ale sale, care sunt jocul și hârjoana; și ne punem chiar și în locul lui Dumnezeu, condiționându-I lucrarea în funcție de ce înțelegem (noi) din ea și încercând s-o gestionăm (noi) după cum ni se pare.

O excludere din sânul lui Hristos?

Să înțelegem atunci că nu mai trebuie aduși copiii la biserică? În niciun caz. Să înțelegem doar să fim îngăduitori și iubitori unii față de alții. Să respectăm pe aproapele care vine la biserică să se roage (poate), să respectăm copilul, îngăduindu-i cele ale vârstei, ieșind afară atunci când devine gălăgios și neliniștit (atât în sens de plâns cât și de râs) - pentru a reveni cu el la momentul împărtășirii. Să ne respectăm pe noi înșine, ca părinți, alegând să avem încredere în lucrarea lui Dumnezeu cu noi, crezând în faptul că jertfa pe care o facem din noi înșine retrăgându-ne atunci când copilul nostru este nerăbdător este mai valoroasă în fața Domnului decât ar fi jertfa pe care am face-o din ceilalți, stârnindu-le gânduri de judecată la adresa noastră sau a copilului nostru în timpul Sfintei Liturghii. Ca părinți ne-am asumat unele jertfe, printre care e și aceasta. Iar dacă privim cu bună-credință și căutăm să fim cu El, la biserică, vom vedea că, încetul cu încetul, copilul nostru va intra liniștit, cuminte și privind cu încredere și relaxare la cei din jur.

Din nefericire, există situații când privim ”statul afară din pricini binecuvântate” pe timpul slujbei ca pe o excludere din sânul lui Hristos, ca pe un fel de mică anatimizare a familiei cu prunci, ceva care n-ar trebui să fie. Această interpretare arată doar o neputință a noastră de a înțelege că Hristos nu se termină la ușa bisericii de piatră. În același timp, să nu confundăm această flexibilitate cu o invitație de a lipsi fără pricini binecuvântate de la Sfânta Liturghie. Onestitatea noastră e cea care ne face să nu ieșim din sânul Lui, chiar dacă stăm la poarta bisericii, în vreme ce lipsa onestității ne ține departe de El, chiar de am fi și în fața ușilor împărătești, în fața Potirului, pentru că noi Îl ținem pe El la ușa inimii noastre fără să-I deschidem. Onestitatea față de noi înșine, iubirea pentru aproapele și dreapta socoteală ne vor spune oricând unde să ne așezăm pentru a fi întotdeauna cu El. Ceea ce, de altfel, El însuși dorește infinit pentru toți oamenii, pe care îi iubește atât de mult.

Cristina Sturzu sursa: www.doxologia.ro

Ce este iertarea?

Atunci când în inimă simți durere, imposibilitate de ați expune propriul punct de vedere, atunci când cei din jur te umilesc în orice fel, dar tu taci, tu pleci capul, tu întorci și celălalt obraz, tu nu cârtești întrebându-l pe Dumnezeu: „De ce?” atunci înseamnă că sufletul tău a dobândit pacea și liniștea.

Privind la societatea contemporană, la mulțimea fărădelegilor ce au loc în ea, adesea ne întrebăm: „Cum să iert?” Întrebare deloc ușoară, mai ales că răutatea a atins nivelul apocaliptic. Frații se omoară, se blestemă, își spun cuvinte grele de care măcar nici nu se căiesc,

copiii își întorc spatele către cei care le-au dat viață, mamele-și omoară copiii în pântece, părinții acceptă și încurajează desfrâul copiilor, se duc războaie grele între țări vecine...

Șirul ar mai continua, dar ne-am săturat cu toții de toată murdăria. Am vrea ceva curat, luminos, cald și liniștit, dar nu putem găsi, căci sufletele noastre sunt putrede, pe ele geme „mucegaiul păcatelor”. Dacă am putea scoate din inimă spiniile păcatelor, cei ai urii, invidiei, toate s-ar însenina.

Dar dacă însă am mai încerca să uităm și răul pe care ni l-a făcut cineva, s-au binele pe care l-am făcut și a rămas fără de răsplată, atunci în general, am avea speranța că zburăm, că suntem aidoma fulgilor care zboară acolo unde îi duce vântul, dar totuși își îndeplinesc cu exactitate rolul lor. Inima s-ar umplea de lumină, ar vedea sfinți pe toți cei din jur, n-ar mai judeca, n-ar mai vrea bogății, nu s-ar mai aprinde de mânie, în schimb ne-ar purta pe toți spre pace, liniște și dreptate.

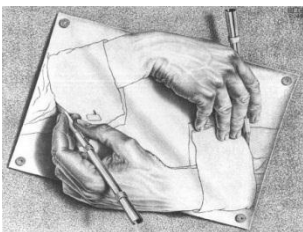
Toate acestea nu le putem realiza noi, pentru că suntem păcătoși, dar să nu uităm că la Dumnezeu totul este cu putință. Să-L rugăm să scoată spiniile urii, să dezrădăcineze patimile care distrug sufletul, mândria, mânia, ținerea de minte a răului, minciuna, și să ne dăruiască starea care ne-ar călăuzi viața spre limanul liniște și a dragostei.

Să ne rugăm pentru dușmani, pentru că doar așa vom știrbi mândria și încet, dar sigur vom dobândi iertarea. Să nu ne întrebăm niciodată pentru ce? Dar să ne amintim că cine iartă multe și Dumnezeu îi va ierta multe în ziua judecății.

Acum, în Post, să ne aplecăm încă odată inimile noastre spre cei ce ne-au greșit și cu toată dragostea noastră să spunem: „Iartă-mă frate, că eu sunt vinovat, Dumnezeu să te ierte și pe tine!”

Preoteasa Aurelia Grigoriță www.ortodoxia.md

Pilda Creionului

Viața creștinului trebuie să fie ca un model pentru cei din jur. Dumnezeu ne-a înzestrat cu rațiune pentru a putea să fim de folos aproapelui nostru. Nu vom putea intra în Împărăție fără aproapele nostru, chiar dacă unii fug de acest adevăr. Trebuie să fim modele vii pentru ei, ca ei prin noi să poată dobândi Raiul. Aș vrea să vă prezint o mică pildă care este numită și "a creionului".

Această micuță pildă este foarte bogată în învățături. Această pildă ne poate învăța esențialul de credință și ne poate porni pe un drum perfect al frumosului divin! Un

copil își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întrebă:

- Scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă? Sau poate e o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

- E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el, când vei fi mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la el.

- Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!

- Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există cinci calități la creion, pe care dacă reușim să le menținem, vom fi totdeauna oameni care trăiesc în bună pace cu lumea.

Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiți niciodată că există o Mână care ne conduce pașii. Pe această mână o numim Dumnezeu și El ne conduce totdeauna conform dorinței Lui.

A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea. Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi să suporti unele dureri, pentru că ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim guma pentru a șterge ce era greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat este să ne menținem pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, îngrijește-te de ce se întâmplă înlăuntrul tău.

Și, în sfârșit, a cincea calitate a creionului: lasă totdeauna o urmă.

Tot așa, să știi că tot ce faci în viață va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta. Ce frumos e să fim ca și un creion care să aibă o mână de conducător (Dumnezeu), care să aibă nevoie de o ascuțitoare (necazuri care nu ascută în cele ale vieții), dar și de o radieră. Căci nu putem fi mereu perfecți. Dar există șansă de ștergere.

Dar cel mai important este interiorul creionului. Doamne ajută-ne să putem înțelege această pildă pentru a fi cât mai buni și să lăsăm urme demne de urmat, Amin!

www.ortodoxia.md

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTORIM ÎMPREUNĂ BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

➤ prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.

➤ prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

➤ cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- II și a IV Miercuri din lună de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie (în perioada posturilor)

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Miercuri din lună Vecernia zilei începând cu ora 15.30 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

*Începând din luna septembrie 2013, în parohia noastră se va activa programul parohial „**O șansă pentru viață**”. Prin acest program un grup de voluntari din parohia noastră va contribui la salvarea de vieți omenești, prin donarea de sânge la spitalul civil din Pescara. Cei ce vor să se înscrie în acest program să se adreseze preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul “**La mulți ani de ziua ta!**”.

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

Anul 2 N° 26, 01.09.2013. Acest număr s-a tipărit în 30 de exemplare și se distribuie gratuit împreună cu pastorală Preasfințitului Siluan, Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Italie la începerea noului an bisericesc.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚII CEI
CONDAMNAȚII LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM SIRIULI**

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE!

